

Calchas de Real

Mijn teergeliefde vrouw werd krank en ik stelde met schrik en zielesmart vast dat haar jeugdig lichaam door de ergste kwaal die het menschdom teistert, door kanker was aange-tast.

Ik wist, ik had als geleerde de overtuiging dat er geene genezing mogelijk was, maar de drenkeling in volle stormende zee denkt toch nog dat er een mirakel zal gebeuren, dat hij nog kans heeft gered te worden...

Dag en nacht hield ik mij met de zieke on-ledig, studeerde met koortsigen ijver met de hoop een geneesmiddel te ontdekken; ik ont-bood uit Europa en zelfs uit Indië de be-roemdste dokters, maar zooals ik het voor-zien moest, omdat ik de onmacht der weten-schap tegenover deze monsterachtige kwaal kende, niets bracht baat...

Ik moest mijne echtgenoot in de hevigste pijnen zien verkwijnen, zonder haar te kun-nen helpen, en dikwerf, als ik haar in dat on-menschelijk lijden zag, heb ik gereed gestaan om haar te dooden...

Waarom ik het niet gedaan heb ?

Omdat ik een mensch ben en tegenover zulke toestanden, tegenover zulk bedrijf de mensch laf is.

Mijne vrouw stierf...

Er verliepen dagen, weken, maanden dat ik niet onder de menschen kwam, eenzaam in de grootste zielesmart mijn bestaan sleet...

Ik beging hierbij eene misdaad, want vele menschen, die in pijn en wanhoop beroep deden op mijne kunde, liet ik aan hun lot over... Ik had den moed niet aan het werk te gaan...

Nadat mijn verdriet een weinig was verdre-ven geworden en de gedachte aan zelfmoord, die mij lang geplaagd had, mij had verlaten, nam ik een besluit, dat mijn gansche levens-loop zou wijzigen en mij de kracht zou geven in een onverpoosden arbeid troost en opbeu-ring te vinden.

Ik besloot mijn bestaan te wijden aan het opsporen van een geneesmiddel voor den kanker.

In den omtrek van Rio de Janeiro liet ik een

laboratorium bouwen, dat ik deed inrichten volgens al de laatste gegevens der wetenschap en waar ik aan den arbeid ging...

Ik werd er echter gestoord... Men riep mijne hulp in voor uitzonderlijke ziektegevallen, waar de andere dokters geen raad mee wisten, en ik liet mij aftrekken van mijn werk, dat daar onvermijdelijk onder leed...

Toen ik dat gewaar werd, besloot ik naar de wildernis te verhuizen, naar een oord waar niemand mij zou vinden en ik zou arbeiden tot ik in mijn pogen zou lukken of het aard-sche tranendal verlaten...

Het heeft mij eene fortuin gekost om hier, buiten de weet van eenieder, door werklieden uit Europa, die dadelijk na de voltooiing van het gebouw terug naar hun land zijn vertrokken, dit woonhuis te laten optrekken en er mijn laboratorium in te richten.

Maar, alles is mogelijk als men er het noodige geld voor over heeft, en ik ben er in gelukt...

Ik verdween uit Rio en niemand heeft ooit geweten waar ik een toevluchtsoord vond.

Jaren reeds woon ik hier en slijt het grootste deel mijner dagen in mijn laboratorium...

— Het is eene harde taak welke gij u hebt opgelegd, heer dokter.

— Mogelijk, maar het eenige middel om gedurende enkele uren niet te denken aan mijn verwoest levensgeluk...

Het gelaat van den ouden man vertoonde plots een uitdrukking van sterke droefheid en hij loosde een diepen zucht.

— Tot heden toe ben ik er nog niet in gelukt mijn doel te bereiken... Ik heb duizenden dieren gemarteld en gedood, zonder de wree-de kwaal te kunnen overwinnen... Ik word oud... Het sterven zal mij een verschrikkelijken stond wezen, als ik moet heengaan zonder het geneesmiddel gevonden te hebben... Soms wanhoop ik, maar dat duurt niet lang, en ik werk voort...

Toch heb ik hier reeds het een en ander gevonden dat voor de menschen van groot belang is en reeds veel levens heeft gered...

Indien mijn gepraat over mijzelf u niet onaangenaam is, zal ik u mijn hok met slangen even laten zien en u zeggen wat ik er mede doe.

Hij leidde onze reizigers door een gang naar een breed raam, van spiegelglas, hetwelk een groot vertrek verlichtte, dat ook langs een groot glazendak het daglicht ontving.

Er waren palmen en andere gewassen aan gebracht en de vloer was met versch afgesneden gras bedekt...

De dokter drukte op eene schel en dadelijk verscheen de Indiaansche vrouw, die hem het schenkbord had gebracht...

Het raam werd weggeschoven, de vrouw stak het hoofd naar binnen en liet een eigenaardig geluid hooren, dat geleek op een paar tonen van een fluit...

In alle hoeken en kanten kwam er beweging en de hoofden van talrijke slangen kwamen te voorschijn...

Zij kronkelden en gleden naar het raam en hieven den kop omhoog...

De dokter had een ijzeren staaf gegrepen, nam de plaats der vrouw in en trof een der slangen licht op het lijf...

Het dier wentelde en stortte zich om op de staaf en scheen er in te willen bijten.

De oude man trok het voorwerp terug, waartegen de slang nog sissend opvloog en sloot het raam.

— Zooals ge ziet, sprak hij, kleeft er aan het ijzer een soort slijm... Het is het venijn van het kruipdier, dat heeft willen steken...

Tegen den beet dezer slang was vroeger geen hulpmiddel en de mensch die het venijn in zijn bloed had gekregen moest sterven...

Ik ben er in gelukt uit deze giftige stof een serum te bereiden, dat als tegengif werkt en het bloed weer onmiddellijk gezond maakt, zoodat de getroffene gered is...

Nog tal geringer uitvindingen leverde mijn onderzoek in het laboratorium op en zoo is het gekomen dat de Indianen uit de verste gewesten mij als de grootste toovenaar van dezen tijd beschouwen...

Hij bracht zijne gasten terug in het woonvertrek en toen zij weer gezeten waren vroeg hij :

— Nu ligt zeker en vast op uwe lippen de vraag waarom ik tegenover u de comedie heb gespeeld van den woudbewoner en Keizer der Savannen ?...

Ik ben verplicht in de oogen der Indianen aldus op te treden, want kenden zij mijne woning en zagen zij mij in Europeesche kleederdracht, zij zouden geen vertrouwen, geen eerbied meer voor mij koesteren zooals zulks thans het geval is en geen geloof meer hechten aan mijne wonderbare geneeskunde...

Daarbij zou dan nog komen, dat er weldra in de steden zou gesproken worden over den zonderlingen dokter, die in het woud woont...

Nu doe ik de Indianen een duren eed afleggen, die hun noodzaakt den toovenaar niet te verraden en tot hiertoe kwam nog geen blanke hier...

Gijlie zijt de eerste witte gezichten die ik sinds jaren en jaren heb ontmoet...

Ik wist echter niet wat gijlie voorhadt, toen ik u in de verte zag opdagen...

Mijn eerste gedachte was dat mijn bestaan door een meinedigen Indiaan was bekend gemaakt geworden en gij werdt uitgezonden om mij op te sporen en mij te vragen weer onder de blanken terug te keeren...

Daarom kwam de gekke keizer der Savannen u te gemoet...

Heb ik mijn rol goed gespeeld?

— Met veel talent, zei Pil, en als ik dat zeg is het geen onverdiende lof, want ik heb mij ook met tooneelspelen bezig gehouden en veel bijval verworven...

— Het was me niet al te moeilijk, daar ik, zooals ik u reeds zei, tegenover de Indianen deze rol sedert jaren, ook met bijval speel...

Zij komen nooit verder dan de plek waar gij het eerst mij hebt gezien... Ik heb het hun verboden en niet een hunner zou het wagen mij ongehoorzaam te wezen, omdat zij dan niets meer van mij zouden bekomen en daarenboven de vrees voor den toovenaar hen weerhoudt..

De tafel werd gedekt en het maal opgediend door de Indiaansche vrouw, die de huishoudster van den dokter scheen te zijn...

Onze reizigers lieten zich het voedsel, naar Europeesche wijze toebereid, opperbest smaken, want het was lang geleden dat zij zich aan zulk feestgerecht hadden te goed gedaan...

Indien er eene spijskaart ware geweest, zouden visch, vleesch en gevogelte er wellicht onder den naam van een vreemd dier, plaats op gevonden hebben.

Een paar goede flesschen wijn waren ook welkom, en de geurige koffie, waarbij eene fijne sigaar werd gerookt, niet minder.

— Gij vraagt u wellicht af, zei de gastheer, hoe ik er zulk eene Europeesche, eene fransche keuken kan op nahouden?

Dat blijkt hier, in een woud begrensd door de onmetelijke Savannen, weer tooverij te zijn, niet waar?

Gij moet weten dat ik hier in mijn dienst een tiental Indianen heb, vrouwen en mannen, die ik van een gewissen dood heb gered, en mij ten uiterste verknocht zijn, voor mij hun leven zouden offeren.

Deze zijn in betrekking met de omliggende kampen, dorpen en steden en reizen wel eens naar Rio de Janeiro, als zulks volstrekt noodig is.

Daar mijn voedsel in de eerste jaren te wenschen overliet, heb ik een Indiaansch meisje naar de stad gezonden om er te leeren koken en gij hebt heden kunnen oordeelen of zij er iets van kent.

— Zij is waardig het maal te bereiden van een Keizer...

— ...der Savannen, voleinde de dokter glimlachend dezen volzin van Queepère.

Ook de Indianen, die hier geneesmiddelen komen afbedelen bekomen ze in ruil van allerlei koopwaar, maar bijzonderlijk van kleine dieren, die ik voor mijn laboratorium noodig heb.

Nu weet ge er alles van, en nu vraag ik u slechts mij op uw eerewoord te beloven, dat gij, eens dit woud achter den rug, nergens een woord zult reppen van den woudbewoner, die u zijn geheim toevertrouwd heeft...

— Dat zweer ik u plechtig, sprak de Tijgerkat, ook in naam van mijne gezellen...

— Ik beaam dezen eed, zei Queepère, en verpand ook het eerewoord van mijne makers.

— Ik dank u, en misschien hoort ge nog wel eens iets van mij, want vind ik het geneesmiddel dat ik zoo hardnekkig zoek, dan keer ik weer onder de blanken terug...

— Ik acht het mijn plicht, heer dokter, wel te verstaan indien gij er belang in stelt en de noodige tijd u rest om naar mijn... dingen... mijn verhaal te luisteren, u mede te deelen wie wij zijn en welk doel wij nastreven.

— Ik wilde het u niet vragen, heer markies, maar ik zal het met groot genoegen vernemen, omdat het mij wellicht de overtuiging zal geven dat ik met menschen te doen heb die hun woord gestand zijn en hun bezoek hier zullen weten dood te zwijgen.

De dwerg verhaalde dan wat het doel van hun reistocht was en zij het gebied van den Zonnegod zoo spoedig mogelijk wenschten te bereiken...

— Wij hebben reeds zeer veel tijd verlorren, zoo besloot hij zijn verhaal, en daarom zouden wij zoo spoedig mogelijk niet langer misbruik van uwe gastvrijheid wenschen te maken en onze reis voort te zetten.

— Heden niet, antwoordde de dokter, want uwe jonge vriend zou niet in staat wesen, zijn ongeduld en zijne wilskracht ten spijt, langer dan een kwart uurs te gaan... Ik moet hem heden en morgen vroeg nog een serum toedienen en dan zal hij wellicht zoo gezond als wij u kunnen vergezellen...

— Dan zou ik morgen kunnen oprukken met mijne vrienden? vroeg Janneken verheugd.

— Ja, als ge u nu kalm houdt.

— Loopt het woud hier naar het Westen voort? vroeg de Tijgerkat.

— Ik denk wel ja, maar kan het u niet bevestigen, want ik ben, buiten mijne dagelijkse wandeling, hoogstens een half uurtje ver, nooit in het woud doorgedrongen... Breek u daar echter het hoofd niet om...

Er zal wel een mijner vertrouwelingen weten waar de baan is naar het gebied van den Zonnegod...

Ik heb er nooit hooren over spreken, maar zijlie zullen het wel kennen... Ik zal hen straks bijeenroepen en hoop u te kunnen voorthelpen...

— Dat zou ons de gelukkigsten der menschen maken, zei Janneken.

— Wij danken u uit ganscher harte op voorhand, heer dokter, voegde de roodhuid er bij... Mag ik u iets anders vragen, nu gij toch bezig zijt ons dienst te bewijzen?

— Laat hooren...

— Kent gij de Malia pava en hare eigenschappen?

De oude man glimlachte.

— Het is u wellicht bekend dat het sap dezer plant gebruikt is geworden om de jonge gravin het geheugen aan vroeger gebeurtenissen te ontnemen?

— Ja.

— Deze plant heeft inderdaad de macht in haar sap zitten om de menschen deze poets te spelen, en ze zijn dan ongeneesbaar, voor immer ligt er een sluier over hun verleden... Voor hen toch...

— Ik geloof dat gij dwaalt, heer dokter.

— Hoedat?

— De verdooving van de eene of andere hersencel door de Malia pava is wel weg te nemen.

— Kent gij het middel?

— Ja, en wel het sap der Corrias pava, dat het geheugen weer volledig terugschenkt en, naar mij is medegedeeld geworden, wel onmiddellijk...

— Ik ben in mijn kruidtuin de Corrias pava, zooals trouwens al de planten die in mijn land groeien, maar ik heb ze nooit benuttigd als geneeskruid, omdat hare eigenschappen mij niet bekend waren... Zoo heeft de natuur voor elke kwaal een plant, dat staat bij mij vast, maar wij zien er tal voorbij als we naar een geneesmiddel zoeken omdat wij zoo weinig weten... Wij weten schier niets!... Er moet een tijd geweest zijn dat wij uit instinct de kruiden kenden die ons moesten helpen als wij ziek werden, maar die wetenschap is grootendeels verloren gegaan, en nu moeten wij jaren en jaren studeeren en zoeken om er een greintje van terug te vinden!...

De Corrias pava kan dus uwe jonge vriendin genezen?... Diensvolgens verlangt gij van mij dat ik u een fleschje met het sap van deze plant bezorg?...

— Gij voorkomt onze wenschen, heer dokter.

— Ik dien de wetenschap en ben verplicht u op dat gebied hulp te verleenen... Indien gij met mij wilt mede gaan, zal ik u mijn kruidtuin laten bezoeken... Er zijn zonderlinge planten te zien...

Goed onderhouden bleek dat gedeelte van het park, waar, in afzonderlijke bedjes, gansch de plantengroei van Amerika en ook tal exemplaren der andere werelddeelen bloeiden...

Voor een hoekje, verborgen onder andere hoogwassende boomen, met groote bladeren tot bijna tegen den grond, bleven zij stil...

Daar stonden, in de vettige aarde, waar de zon weinig stralen kon op afzenden, planten met veelkleurige bloemen, die veel gelijkenis vertoonden met de begonias die in onze tuinen bloeien, maar vijfmaal zoo groot, zoo bladeren als bloemen...

— Deze hier is de Malia pava, zei de dokter, en daar staat, met hare donkere bladeren, de Corrias pava...

Het gif naast het tegengif... Als ge nu hier wat wilt wandelen, en in de andere deelen van het park, waar wel wat schoons te zien

is, zal ik in mijn laboratorium uit deze bladeren eenige druppels trekken, die u zullen toelaten, naar gij meent, het geheugen terug te schenken aan de gravin... Gij zult dan niet nutteloos uwen tijd bij den Keizer der Savannen hebben doorgebracht.

Een paar uren later zaten onze reizigers weer in het woonvertrek van den dokter.

— Ik wensch nu de laatste sporen der koorts bij onzen jongen vriend te doen verdwijnen, zei de geneesheer. Hij moet hier naar bed gaan en den nacht doorbrengen... Voor u heb ik hier geen nachtverblijf en ik zal u terug naar de vertrekken van den Keizer moeten laten leiden, waar uwe bedden van gister u wachten... Het avondmaal zal vroeg worden opgediend, want ik gis dat gijlie nog rust noodig hebt, des te meer dat gij morgen uwe reis verlangt voort te zetten...

Wat den te volgen weg betreft, zal ik een mijner dienaren ter uwer beschikking stellen..

Hij schelde en een sterk gebouwd Indiaan verscheen in het vertrek.

— Zijn naam is de Padvinder, zei de dokter, en hij kent uren in het rond de kleinste wegeltjes en ook den weg waar alleen de boomen en de gewassen hem aanwijzen en geen ander sporen bestaan... Volgens mij verklaard heeft bevindt gij u dicht bij het doel

dan ge wel denkt... Twee dagen en twee nachten en ge zult het gebeid van den Zonnegod betreden hebben... Zonder het te weten zijt gij langs den kortsten weg gekomen door verdoold te geraken... Maar de baan is met hinderpalen bezaaid.

— Dat is niets, sprak Janneken, als wij maar spoedig zijn waar wij wezen moeten...

— Daar zal Padvinder voor zorgen... Ge moogt in hem volle vertrouwen stellen...

Onze reizigers sliepen rustig in het droge gras en werden door een dienaar 's morgens vroeg gewekt en naar de woning van den dokter gebracht, waar een stevig maal hen wachtte...

Dank zij den drank die Janneken voor het naar bed gaan had genomen, was hij flink te been en was hij tevens opgewekter dan zulks in vele dagen het geval was geweest...

Quepère was hun tolk om den ouden man hun oprechten dank te betuigen en na een welgemeenden handdruk namen zij afscheid van den geneesheer, die in het hartje der wildernis zijn bestaan offerde om een heelmiddel te zoeken voor de vreeselijkste kwaal die het menschedom teistert...

Door Padvinder geleid trokken zij het woud in.

HOOFDSTUK LXVII

LANGS DE PIJP IN DE ROTSEN

Het verging zooals de dokter het had gezegd...

Na eenige honderden meter gegaan te hebben, was er geen gebaande voetweg meer, alleen de dichtbegroeide grond, maar dat bellette hun geleider niet zijn weg te vinden, en den zoom van het woud te bereiken, waar zoover het oog reikte, de Savannen zich weer ontplooiden...

— Indien wij nu recht voor ons uitgingen, zei Padvinder tot de Tijgerkat, de eenige met wien hij spreken kon, zouden wij een beteren weg vinden, door de wouden aan den overkant der Savannen, maar dat zou u zeker een drietal dagen meer vragen om het land van den grooten toovenaar te vinden en u op verren afstand van de stad brengen...

Ge zoudt daarenboven vele kampen en

dorpen moeten voorbijgaan, en, volgens den meester mij heeft gezegd, is dat uw wensch niet...

— Hoe minder volk wij ontmoeten, hoe beter...

— Dan zullen wij den zoom van het bosch volgen en dezen avond nog de rotsen zien, waarachter de weg ligt, die u in rechte lijn naar het doel uwer reis zal laten komen.

Geen menschelijk schepsel vertoonde zich, en, buiten eenige groote en kleine apen, die bij het zicht der reisgezellen de vlucht namen in de boomen en enkele kladden bontgekleurde en schetterende papegaaien, kregen zij geen levend schepsel te zien.

Zij namen een paar keeren de noodige rust en spraken hun proviand aan tusschen hoogwassend plantsoen, dat hen voor de zon be-

schutte en waar eene beek hen verfrissching bood...

Zooals Padvinder het gezegd had, kwamen zij tegen den avond aan het einde van het woud en lag er een zeer uitgestrekt kaal gebied voor hen, waar niets groeide dan hier en daar wat verschroeid gras en dat in de verte door hooge rotsen begrensd was...

Toen zij den moeilijken tocht over den harden bruinen grond, met diepe kloven doorploegd, hadden afgelegd, stonden zij voor zeer hooge rotsen, met een zoo effen wand, dat er niet aan te denken viel er tegen op te klauteren, daar er schier geen steunpunt voor hand en voet zou te zoeken geweest zijn...

Na een paar honderd stappen langsheen dien rotsmuur gedaan te hebben, bereikten zij een soort grot...

— Hier moeten wij den nacht doorbrengen, zei Padvinder, want gij zult morgen vroeg over al uwe krachten moeten beschikken, om den weg voort te zetten...

— Moeten wij over deze onbeklimbare rotsen heen? vroeg de Tijgerkat.

— Dat zou niet mogelijk wezen zonder vleugels, antwoordde de geleider en wij zullen het dan ook niet beproeven, maar er is een weg door de rotsen heen, doch er is veel moed, kracht en wil noodig om hem te volgen...

Daarom is rust vereischt... Wij zullen in deze grot wel droog hout vinden, om een vuur te maken, want dat is volstrekt noodig daar de jaguar hier rondzwerft...

De Indianen die hier komen, en aan de andere zijde van het rotsgevaarte moeten wezen, houden hier ook verblijf en voeren hier altijd een nieuwen voorraad hout aan, om hun opvolgers in deze grot van het noodige te voorzien...

Een groot vuur werd voor den ingang van de grot aangelegd en ieder moest op beurt er een uur bij waken, om het te onderhouden...

Toen zij in den vroegen morgen spraken van te ontbijten, zei Padvinder:

— Daar kan geen spraak van wezen... Met eene ledige maagd moet den doortocht ondernomen worden of gij komt niet aan den anderen kant terecht en vindt een graf in den rotsklomp...

Alleen moogt ge een teug nemen uit deze flesch, die de meester mij heeft medegegeven en waarin hij een drank heeft gegoten, die uw spieren zal sterken en u zoodanig zal op-

monteren, dat gij u voor het stoutst bedrijf zult in staat achten... Slechts één teug...

De flesch ging van mond tot mond en het was als een loopend vuur dat door hun keel gleed en hun maag en ingewanden verwarmde...

Padvinder op de hielen volgend, traden zij terug in de grot, waar zij den nacht hadden doorgebracht, en die in een soort gang uitliep, in de rotsen als uitgehouwen, maar die door de natuur, wellicht door een vroegeren thans opgedroogden waterloop, werd gevormd, want menschenhanden zouden zonder moderne werktuigen dat reuzenwerk niet hebben kunnen uitvoeren, in den keiharden steen...

Nadat zij eenigen tijd stapje voor stapje waren voortgegaan met de grootste voorzichtigheid, om hoofd en beenen niet te bezeeren, werd de doorgang smaller en smaller en het welfsel lager en lager, zoodat zij soms hun lichaam door de enge gang moesten wringen en gebogen, het hoofd meer en meer naar den grond, moesten gaan.

De harde en hobbelige grond nam plotseeling eene schuine richting aan, naar beneden, zoodat ze gelukkig mochten wezen dat de tunnel zoo smal was, hetgeen belette dat ze voorover stuikten en misschien het hoofd zouden te pletter vallen.

Het welfsel werd nog lager...

— Op de knieën, beval Padvinder, wiens woorden door de Tijgerkat, die achter hem kwam, werden gehoord. Zeg het voort aan de mannen achter u, voegde de leider er bij.

Deze woorden gingen van mond tot mond en zelfs Pil, die de laatste kwam, maakte het bevel voort achter zich...

Op handen en voeten moesten zij voortkruipen, hetgeen een moeilijk en pijnlijk werk was, want zij wonden knieën en handen op den rotsvloer.

Het welfsel werd nog lager...

Zij konden niet verder...

De stem van Padvinder klonk in de ooren van de Tijgerkat, nauw hoorbaar :

— De armen vooruit op den grond en plat op den buik... Opzij steken er steenen uit, die ge moet vastklampen om uw lichaam voort te sleuren... Ge hoeft slechts een drietal meter te doen en de gang wordt breed... Voortzeggen...

Het was een bijna bovenmenselijke taak als een slang door die nauwe pijp te glijden en eene groote krachtinspanning was er noodig om die drie meter weg derwijze af te leggen...

Zij konden schier geen adem halen, hunne borst was samengedrukt, hunne slapen hamerden, het kille zweet brak uit...

Indien de gedachte dat ze er niet zouden doorkomen hun wil lam sloeg, dan zouden ze daar, als in eene enge dooskist het leven laten...

Vooruit moesten ze, want aan achteruitschuiven, aan teruggaan viel niet te denken...

Het was dan ook met verrukking, met een levensgenot dat ze nooit gesmaakt hadden, dat ze zich in een breeden doorgang konden oprichten en eenige stonden later in eene ruime en wel verlichte grot een gezonde lucht konden inademen, met volle teugen hunne longen vullen in het zweet, dat in dikke druppels op hun aangezicht stond, wegvagen en eene aangename koelte om hun slapen voelen...

Er lagen boomstammen in de grot waarop zij gingen zitten, om eene welverdiende rust te smaken.

Toen ze daar een oogenblik zaten, riep Daks plots uit :

— Waar is Pil ?

Hun gezelschap was niet te voorschijn gekomen... Hij was in de rotspijp blijven steken...

Nu dachten ze er aan dat hij veel dikker was dan de anderen en wellicht niet door de nauwe holte was geraakt.

Allen waren rechtgesprongen.

— Wij moeten hem uit zijn neteligen toestand verlossen, zei Queepère.

— En spoedig, sprak Daks, die naar het uiteinde der grot snelde, om in den doorgang te treden...

— Laat mij dat doen, riep Padvinder hun toe... Gij hebt daar geen verstand van...

Hij duwde Daks op zei en verdween in de holte...

De anderen bleven angstig aan den ingang staan en ieder second die voorbijging scheen hun een uur lang...

Eindelijk kwamen de beenen van Padvinder op den grond uitgestrekt te voorschijn en een gedeelte van zijn lichaam.

Zijne stem klonk hun nauw hoorbaar in de ooren en zij vernamen het bevel :

— Trekt mij bij de beenen, zoo veel ge maar trekken kunt... Spoedig...

Zij sleurden zooveel ze maar geven konden, om den Indiaan uiteen te trekken en gelukten er in hem geheel uit de pijp te krijgen...

Hij had zijn handen stevig om de polsen

van Pil geslagen en dezès armen kwamen ook te voorschijn...

— Trek hem er nu maar uit, zei Padvinder... Ik kan niet meer... Maar met kleine schokjes en zoo voorzichtig mogelijk, want de man moet deerlijk gehavend zijn...

Met de grootste omzichtigheid werd Pil uit zijn neteligen toestand verlost, en, zooals Padvinder het had gezegd, hij bevond zich in zeer slechten staat.

Zijne kleederen waren gescheurd, zijne armen en beenen, die nog slechts flarden van broekspijpen en mouwen vertoonden, bloedden langs vele schrammen en wonden.

Ook zijn hoofd was gekwetst en vertoonde een paar dikke builen.

Pil had het bewustzijn verloren...

— Het bijzonderste is, zei de Tijgerkat, die zich met den anderen Indiaan beijverde om den makker terug in het leven te roepen en zijne kwetsuren te reinigen met water, het bijzonderste is dat hij uit de pijp is gekomen, want hij had daar den dood gevonden.

— Zeker, sprak Padvinder, en het zou zeer lang geduurd hebben, want er is lucht genoeg in de opening om niet te stikken en hij zou er van honger en dorst omgekomen zijn, nog erger dan iemand die levend begraven wordt, want die sterft sneller omdat hij geen versche lucht kan inademen... Hoe ik hem er heb uitgekregen is mij een raadsel... Hij had zich zoodanig vastgewrongen in de holte, dat ik dacht het te zullen moeten opgeven, daar hij reeds buiten kennis lag en dus niet kon medehelpen om los te geraken... Hij heeft een gelukkig engel gediend!...

— Ik heb ook veel... dingen... veel schrik uitgestaan, ik heb ook gedacht er niet door te geraken, zei Queepère, want zoo te kruipen als een serpent is geen... dingen... geen menschenwerk...

De frissche lucht werkte weldoende op de hersenen van Pil, die na eenige oogenblikken de oogen opende, en zijne reisgezellen ver dwaasd aankeek.

— Drinken, vroeg hij met klagende stem... Ik heb zulke pijn... Overal...

Hij werd gelaafd en sloot weer de oogen, maar aan de zenuwtrekken, die soms geheel zijn lichaam deden zinderen, kon men bespeuren dat hij leed...

— Wat gaan wij met hem aanvangen ? vroeg Daks... Hem hier verzorgen is niet mogelijk...

— Toch wel, zei de Tijgerkat... Padvinder is een helper van den dokter en heeft mij gezegd dat de wonden en schrammen van onzen vriend niets te beduiden hebben en hij zich sterk maakt, hem met de kruiden die hier wassen, op een paar dagen te been te helpen.. Het is spijtig, omdat wij weeral twee dagen zullen verliezen, maar tegen het noodlot is wel niet te jammeren, maar het te weeren gaat niet... We moeten ons dit oponthoud voor lief nemen of den man hier achterlaten...

— Neen, dat niet, kreet Janneken, hoe ik ook naar de voortzetting van de reis tracht... Hij is onze gezelschap, hij deelt met ons lief en leed, alleen uit toegenegenheid, en wij moeten hem dus als een broeder beschouwen en dan ook behandelen...

— Wij moeten dan hier blijven, tot onze reismakker weer te been zal wezen... Er is gelukkig in de grot een bergplaats van voedsel, door de Indianen aangelegd, voor hunne stamgenooten die langs hier de stad van den Zonnegod willen bereiken en, buiten de verveling, zullen wij dus hier kunnen vertoeven zonder iets kwaads te moeten duchten...

Padvinder ging een eind wegs op zoek naar kruiden en grassoorten, die hij tusschen rotsblokken perste en daarna op de wonden van Pil legde, die door deze behandeling eene groote verlichting voelde en schier geen pijn meer had.

Des anderendaags was hij veel beter en beproefde te gaan, wat hem geene moeite meer kostte, zoodat de roodhuid er voor instond dat de gekwetste, na nog een rustigen nacht te hebben doorgebracht, den dag nadien mede de reis zou kunnen voortzetten.

— Ik heb verschrikkelijke oogenblikken gesleten, zei Pil, toen de opening te smal werd om mijn niet te mager lichaam door te laten...

Reeds had ik veel angst beleefd, zooals het bij u ook wel het geval zal geweest zijn, en ik zwom reeds als het ware in mijn zweet, wanneer ik ondervond dat ik in de pijp zat als de stop in den hals eener champagneflesch...

Ik kon niet meer vooruit, welke bewegingen ik ook maakte, als ge het bewegingen moogt noemen, want alleen het bovenlijf en de beenen kon ik nog verroeren; het overige zat vastgeklemd...

Met de vingers gekromd, alsof ik de nagels in den harden rotsvloer kon doen dringen, beproefde ik naar voren te komen, maar het was vruchteloos...

Ik bleef in de klem geprangd...

Dan duwde ik de vuisten op den rotsgrond en wilde achteruit, om terug te glijden, maar dat ging al evenmin...

Ik wilde roepen, maar ik gaf geen geluid...

Toen ontzong mij allen moed, want ik begreep dat alle pogingen om los te komen nutteloos waren.

Het bloed drong mij naar het hoofd... Zou ik in die pijp een beroerte krijgen en sterven...

De dood zou eene verlossing brengen, die niet anders te vinden zou zijn...

Ik dacht wel aan u, maar het scheen mij onmogelijk dat gij een middel zoudt kunnen ontdekken om mij hulp te verleenen... Gijlie kondt toch het rotswerk niet afbreken...

Honderden gedachten doorkruisten op een enkelen second mijn brein...

Plots voelde ik mijne polsen door handen omklemmen...

Was het hulp?... Was het eene zinsbegoocheling?...

Meer weet ik niet, want ik verloor het bewustzijn...

Hij drukte voor de twintigste maal de beide handen van Padvinder en sprak met overtuiging :

— Nooit zal ik vergeten dat gij mij het leven hebt gered...

— Dat geloof ik, was het antwoord van den dienaar van den dokter, en weet gij waarom ik dat geloof?... Omdat ik bij mijn meester, die een groot denker is, veel wijsheid heb opgedaan... Gij zult den dienst dien ik u heb bewezen niet vergeten, er is veel kans dat gij mij dankbaar zult blijven, omdat ge mij wellicht nooit meer hier op aarde zult terugzien...

Ware zulks niet het geval, dan zoudt ge geen dankbaarheid koesteren, wel integendeel, want telkens gij mij zoudt ontmoeten, zoudt ge denken : daar is die mensch weer, die mij het leven heeft gered, en op het laatst zou u dat zoodanig verdrieten, dat ge boos op mij zoudt worden... Zoo stelt mijn meester het voor en ik geloof hem...

— Zoo gaat het meestal op de... dingen... op de wereld, besloot Queepère...

Des anderendaags kon Pil inderdaad den tocht mede voortzetten en werd er dan ook besloten het uitgestrekte plein over te trekken, dat begrensd was met een ander hoog rotsgevaarte, hetwelk in de verte zichtbaar was...

Wanneer zij het genaderd waren, zei Padvinder :

— Nu moet ik u eene mededeeling doen, die ik u niet eerder heb gedaan, omdat ze u zal afschrikken... Wij moeten hier weer door een gang in de rotsen, die echter niet zoo smal is als de vorige, maar waar ge toch weer op den buik zult moeten kruipen...

Allen zetten een bedenkelijk gelaat...

Het aangezicht van Pil drukte de grootste vrees uit.

— Neen, zei hij, neen, daar krijgt ge mij niet meer in... Ik blijf hier liever gansch alleen, zitten wachten op den stond van het laatste oordeel...

— Ik voel er ook niet veel lust toe, meende Daks.

— Is er geen ander... dingen... middel om aan den overkant te geraken? vroeg Queepère.

— Ja, tegen de rotsen opklimmen, antwoordde Padvinder, , maar dat zal zeer veel tijd vergen en het is zeer gevaarlijk. De kleinste verkeerde beweging, ge verliest het evenwicht en ge valt het hoofd te pletteren of ge komt geradbraakt beneden...

— Nog liever duizend zulke gevaren dan de kans te loopen in den grond te blijven vast zitten, als iemand die levend begraven wordt... Neen, ge krijgt Pil daar niet meer in...

Janneken zuchtte diep en keek Pil met een sterk verwijt in de blikken aan.

— Weeral tijdverlies! mompelde hij.

— Gij zoudt de pijp weer in gaan? vroeg Daks.

— Ja, zeker, antwoordde de jongen volmondig, want hij dacht aan Victoire en zou door een vuur hebben geloopt, de zee hebben overgezwommen, als hij aan het geliefde meisje zijne gepeinzen wijdde...

— Ik betreur het dat ik een hinderpaal voor de onderneming ben, ik ben beschaamd omdat ik zooveel lafhartigheid aan den dag leg, maar het is sterker dan mijn wil, ik durf het niet te doen...

— Dat geloof ik sprak Daks, want ik heb niet ondervonden in den schoot der rotsen hetgeen gij er doorstaan hebt en ik zal misschien ook deinzen, als ik voor het smalle hol sta...

— Het is menschelijk, meende Queepère,

die ook geen lust gevoelde om het stoute bedrijf nog eens te wagen...

— Ik bemerk, zei Padvinder, dat slechts de helft van het gezelschap in de pijp zal te krijgen zijn... Geen uwer is een Indiaan, of een verliefde!... Laat ons dan maar den weg zoeken, om tegen de rotsen op naar boven te komen...

Hij liep een paar honderd meter ver, langsheen den stijlen wand der rotsen, om deze in oogenschouw te nemen en na te gaan waar de beste steunpunten waren om er tegen op te klauteren.

Toen hij de gewenschte plaats had ontdekt, riep hij de reizigers en sprak :

— Ik wil het langs hier wagen, maar ik verwittig u nogmaals dat de dood er mede gemoeid is, als ge niet met de grootste zorg en de stipste nauwkeurigheid al doet wat ik u voordoe, de handen en de voeten niet zet waar ik ze plaats, een oogwenk slechts uwe aandacht van mij afwendt... Opgepast dus, indien ge niet verlangt naar beneden te tui-melen...

De beklimming begon.

Het was een werk waartegen schier geene menschen opgewassen waren...

Soms waren de uitstekende rotsstukken te klein om er den voet te laten op steunen of om er de vingers om te klemmen...

Dan weer waren ze te omvangrijk om er voor de hand een greep te vormen...

Hier waren ze te hoog en moesten de klimmers zich rekken om ze te bereiken en dat op een oogenblik dat hun voeten schier geen steun hadden...

Zij bezerden zich de knieën en de ellebogen en voelden soms de kramp in armen of beenen en moesten eene uiterste wilskracht oproepen om niet los te laten en te vallen...

— Het is een calvarieberg van belang, dacht Pil, maar toch nog liever zoo honderd meter klimmen, dan twee meter in een rots-pijp te kruipen...

Ze bereikten allen den top, waar ze den mond zonder speeksel, hijgend, het geheele lichaam als verlamd neervielen en een groot aantal oogenblikken zonder spreken doorbrachten...

Alleen de twee Indianen schenen niet buiten adem en niet bek af...

— Zie, sprak Padvinder tot de Tijgerkat, ginder ver ligt de stroom, dien gij gedeelte-

lijk moet afvaren, om de baan te vinden, die u in rechte lijn en op een paar uren naar de stad van den grooten toovenaar zal voeren. Ge zoudt al aan het varen zijn, indien ge doorheen den rotswand den doortocht hadt gedaan...

— We moeten nu nog naar beneden.

— Ja, maar dat zal zoo moeilijk niet gaan.. Langs genen kant der hoogvlakte zijn er geene rotsen, wel bergen, die in eene zachte glooiing naar beneden gaan en dus een niet gevaarlijken weg tusschen boomen en planten opleveren...

— Zullen mijne reisgenooten den weg kunnen voortzetten?... Zijn ze niet te vermoeid?

— Laat hen nog wat rusten... Eer de avond valt, staan wij, na een paar uren gaans, aan den stroom... Daar vinden wij middel om een kamp op te slaan en er den nacht door te brengen...

Het was Queepère die, als zij wat opgemonterd waren, het eerst de spraak terugvond:

— Ik heb mij wel voorgesteld, ik, die het binnenland van Brazilië min of meer kende. dat wij harde noten zouden te kraken krijgen op onzen tocht, maar dat wij zulke bange oogenblikken zouden doorleven, neen, dat heb ik niet geweten!...

— Wat staat er ons nog te wachten! zuchtte Pil, die bovenmenselijke pogingen had moeten doen om tegen den rotswand op te klimmen, want zijn lichaam was nog niet geheel hersteld en zijne beenen en armen waren nog stijf.

— Op weg geloof ik niet, zei Padvinder, dat ge nog groote hindernissen zult ontmoeten, en wat er te wachten staat binnen het gebied van den Zonnegod, dat zal de Tijgerkat beter weten dan ik, want ik ken dat oord niet en hij wel.

— Zooals ik het reeds aan mijne tochtgenooten heb medegedeeld, daar gaat het op leven of dood, dat wil zeggen als Calchas de Real er reeds is aangekomen, wanneer wij er binnendringen, dan zullen wij alles behalve vriendelijk door de Indianen worden ontvangen en als mijn invloed op mijne stamgenooten niet overwegend is, zal het slecht afloopen... Er is dan slechts een enkel middel om aan den dood te ontsnappen, en dat is den grooten toovenaar voor onze zaak te winnen, hetgeen ik denk te bekomen, als ik hem naderen kan...

De anderen wisten dat en spraken geen woord.

Zij berustten in hun lot, en, daar zij reeds zooveel hadden doorgemaakt en steeds het einde voordeelig voor hen was geweest, stelden zij thans ook al hun hoop in hunne gelukster...

Uitgerust trokken zij op en, na den moeilijken weg dien zij hadden afgelegd, doorheen en tegen de rotsen, vonden zij de berghelling een echt paradijs en met nieuwen moed volgden zij deze gemakkelijke banen...

Zoo bereikten zij den stroom, waar Padvinder in een soort hut, die in het woud, dat tot tegen den oever der rivier liep, haalde hij het noodige gerief om een paar tenten op te slaan.

Ook was er voedsel en drank geborgen en konden onze reizigers, na een stevig maal, in de tenten hunne afgetobde lichamen genoeglijk op gedroogd gras uitstrekken en in den slaap nieuwe krachten opdoen...

In een inham, door den stroom gevormd en overdekt met takken van neerhangende boomen, vermengd met slingerplanten, lag eene groote boot...

Het vaartuig werd naar den stroom gebracht en Padvinder gaf aan de Tijgerkat de noodige onderrichtingen, om hem toe te laten nauwkeurig te bepalen waar zij moesten aan land stappen, om de baan te vinden welke naar de stad van den grooten toovenaar leidde...

Toen nam hij afscheid van de reizigers en sprak :

— De meester heeft mij opgedragen u op dit oogenblik goedheil toe te wenschen en er u nog eens aan te herinneren dat gij plechtig gezworen hebt nooit een woord te spreken over hem en zijne schuilplaats...

— Nooit zal daaromtrent een woord over onze lippen komen, zei de Tijgerkat, dat herhaal ik hier op mijn eerewoord, ook in naam mijner gezellen...

— Goede reis...

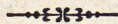
Handdrukken werden gewisseld, allen stapten in de boot en de riemen plasten in het water...

Nog een groet met de wuivende hand en Padvinder keerde hun den rug toe, om in het woud te verdwijnen...

Weer was de Tijgerkat hun leider.

HOOFDSTUK LXVIII

HET WOUD IN HET WATER

Zij hadden bijna niet te werken met de rimen, want de boot dreef, met den sterken stroom mede, en het was slechts bij poozen, als het vaartuig naar den oever afweek, waar ze spoedig op het droge zouden zitten, dat ze de roeispanen moesten gebruiken.

Er was om zoo te zeggen geen oever, want het woud liep schier tot aan den zoom in het water, dat diensvolgens tusschen hooge palmen en andere boomen voortgestuwd werd...

Queepère, die anders als er geen gevaar dreigde of geen hinder op den weg was, aanhoudend praatte en daardoor zijne reisgenooten wist op te wekken, zei geen woord en zat te droomen.

De anderen waren in gedachten verdiept, zoodat de stilte niet werd verbroken en iets droefgeestig allen had aangetast...

Daks was de eerste, die uit zijn gemijmer opschoot, bemerkte hoe zijne gezellen daar mistroostig zaten en besloot de stilte te verbreken.

Hij richtte het woord tot Queepère :

— Is de heer markies, zoo vroeg hij, zijn geweten aan 't onderzoeken ?

De dwerg keek hem verbaasd aan, als begreep hij niet al te best wat hem werd gevraagd, maar toch drongen de woorden klaar en duidelijk tot hem door en hij antwoordde :

— Neen, heer detektive, ge slaat den... dingen... den bal mis... Ik kan u de verzekering geven dat mijn... dingen... mijn geweten zoo blank is als krijt en een onderzoek niets zou opleveren...

Ik zit zoo diepzinnig te denken aan onze laatste lotgevallen en vraag mij met... dingen... met schrik af wat er van ons zou geworden zijn, als wij Pedro den tweeden, den Keizer der Savannen niet zouden gevonden hebben?... Ik ril en bibber als ik er aan denk!

— Ja, zei de Tijgerkat, ons lot zou dan niet benijdenswaardig geweest zijn, en onze beenderen zouden dan tusschen het gras of op den harden grond in de zon te bleeken liggen, daar de rest van ons lichaam reeds door de mieren zou opgepeuzeld zijn...

— Dat zou nog het ergste niet geweest zijn,

maar hetgeen we daarvoor zouden moeten lijden hebben het vreeselijkste!... De... dingen... de hongersdood, het omkomen van dorst zou ons te beurt gevallen zijn...

— Laat er ons maar over zwijgen, meende Daks. Wij zijn er weeral doorgekropen en kunnen nieuwe avonturen afwachten...

— Toch moet ik nog een... dingen... een opmerking maken, sprak Queepère, eene beschouwing die aardig zal klinken en die toch zeer gegrond is en aantoonde hoe zonderling het... dingen... het leven is... Wij mogen dus de Madona danken dat de vrouw van den geleerden dokter aan kanker is gestorven...

— Hoedat ?

— Wel, zonder dat treurig voorval zou de Keizer der Savannen er niet geweest zijn en zonder hem zouden wij zoomin in het woud als in de uitgestrekte woestenij een onderkomen, voedsel en drank hebben gevonden... Wat nog eens te meer het spreekwoord bevestigde : iemands... dingen... ongeluk is een andermans... dingen... geluk!

— Hoe denkt gij er over, Pil ? vroeg Daks.

— Dat ik veel aan den Keizer der Savannen te danken heb, doch meer aan zijn dienaar, die mij uit de klem onder de rotsen heeft gesleurd, want zonder hem zou ik daar nog opgesloten zitten, als een kogel in een geweer, zonder hoop ooit te worden afgeschoten... Ik heb reeds veel met u doorgemaakt, ik ga voor niets achteruit, maar als ik dat nog moest ondervinden en ik zou het op voorhand weten, zie, ge kunt over mij denken wat ge wilt, maar dan liet ik u in den steek!

— Hebt ge er spijt over de laatste avonturen met ons te hebben medegemaakt ?

— Neen, zei Pil, nu heb ik geen spijt meer, maar toen ik in de pijp mijn laatste uur zag naderen, dan had ik spijt en ik geloof dat ieder van ons het op dat oogenblik zou gevoeld hebben!

— Dat geef ik toe, sprak de dwerg, maar laat ons deze... dingen... beschouwingen over onze lotgevallen nu maar weglaten, want ze ontnemen ons den... dingen... den moed en wij zullen hem hoogst waarschijnlijk

lijk danig noodig hebben voor hetgeen ons nog te wachten staat...

— Goed gesproken, meende de Tijgerkat.. Wij zijn nog niet aan het einde van onze ondernemingen... Maar ik geloof dat hier de kromming is van den stroom, die Padvinder mij heeft aangewezen en dat wij op den oever rechts moeten landen...

Hij richtte de blikken naar dien kant en riep verbaasd uit :

— Maar, er is geen oever... De rivier wordt hier breder!... Neen, hier kan het niet zijn... Laat ons voortvaren...

Toen zij een tijd gerieemd hadden, sprak de roodhuid :

— Het moet toch de aangewezen kromming geweest zijn, want zoover mijn oog reikt loopt de stroom in schier rechte lijn voort... Wij moeten terug...

— Zijn wij weer het spoor bijster, zuchtte Pil.

De Indiaan legde de riemen in de boot en liet deze voortdrijven door het water dat snel werd voortgestuwd.

— Als gij geen vertrouwen meer in mij stelt, zoo sprak hij ,moet ge maar zelf sturen en roeien!...

— Och, kom, zei Daks, onze vriend Pil is mismoedigd en bang geworden als een oud wijf, sinds hij in de rotsen niet een pijp heeft gerookt, zooals ik ging zeggen, maar zelf bijna gerookt of beter gedroogd werd in eene pijp!... Wij moeten terug, want ik geloof dat wij snel naar eene waterval afgedreven worden en dat zou ons bootje geen deugd doen... Ik geloof dat ons gansche gezelschap beneden den waterberg zou liggen spartelen in het nat en naar onder zou gaan om niet meer boven te komen...

Hij greep de riemen...

— Ik zal wat helpen, want we moeten tegen den stroom op...

De roodhuid nam ook weer een paar spanen ter hand en met hun beiden moesten zij al hun krachten inspannen om tegen het snelvloeiend water in, langzaam en moeilijk voort te komen...

Zoo bereikten zij terug de bocht door den stroom gevormd...

— Aan de boomen te zien, die met het onderste gedeelte van hun stam in het water zitten, sprak de Indiaan, is de rivier hier buiten hare oevers getreden en is rechts een oever geweest... Trouwens de boomen staan daar regelmatig in dezelfde richting van elkaar

verwijderd en dat schijnt aan te toonen dat daar een baan is geweest, die thans ondergespoeld is... Laat ons langs daar varen dan komen wij wellicht na enkele oogeblikken op het droge en hebben den weg te volgen die naar het gebied van den Zonnegod en de stad van den grooten toovenaar leidt...

— Mocht gij de waarheid spreken, zei Janneken, met een diepen zucht...

Zij wilden naar het door de Tijgerkat aangewezen punt roeien, maar de boot werd telkens door den snellen stroom afgeduwd en slechts met uiterste krachtinspanning kwamen zij telkens een paar meter vooruit, zoodat zij bijna een half uur tegen de strooming moesten worstelen eer zij tusschen de boomen geraakten...

Daar werd het ranke vaartuig plotseling als door het water vast gegrepen en op eene heling geworpen, waar het bliksemsnel afgleed.

De stroom liep hier gewis naar eene laagte, als over een berghelling naar eene vallei, en zoo snel ging het toe, met zulk een geweld dat aan roeien niet te denken viel, zij zich aan de wanden van het bootje vastklampten, dat in eene duizelingwekkende vaart het water kliefde...

Plots kraakte het over de gansche lengte, als werd het tusschen ijzeren nijptangen gepletterd en bleef stil...

Tusschen een paar boomen, die in het midden van den waterweg stonden, en met slingerplanten als door een netwerk aan malkaar verbonden waren, was het vaartuig gevat geworden en vastgelegd, terwijl het met geweld stroomend water er op beukte, als om het door dat netwerk te drijven...

— Hier tusschen uit geraken, zei de Tijgerkat, is niet mogelijk... En lang kunnen wij het hier niet vol houden... Ons bootje kan aan den waterdruk niet blijven weerstaan en zal uiteenspringen...

— Goede raad is duur, meende Daks.

— Toch niet... Wij moeten ons proviand trachten in de boomen te bergen en er dan zelf een onderkomen in zoeken... Hoe spoediger, hoe beter, want als het vaartuig gepletterd wordt, zijn wij alles kwijt en misschien ons leven er bij!

Met behulp der lianen konden zij zonder veel moeite tot op eene zekere hoogte van den boomstam geraken, waar deze breede takken uitzond en zij al wat het bootje bevatte konden leggen en vastbinden...

Zij konden er ook eene zitplaats vinden en toen de Tijgerkat de laatste naar boven klauterde, was het hoog tijd dat zij het vaartuig hadden verlaten, want zoo hevig was de strooming, dat het scheepje tusschen de slingerplanten werd opgelicht, weer neergeploft en uiteengeslagen...

Het wrak kwam door het geweld los en werd door het water medegesleurd... Het was op een omzien uit het zicht verdwenen...

— Het is zooals ik heb gezegd, sprak de Indiaan. De stroom is uit zijn bed gevloeid en heeft het woud onder water gezet, evenals de baan die naar de stad van den grooten tovenaer voert... Dat is voor ons weer een geluk met een ongeluk!... Reeds minstens een paar maanden moet het woud onder water staan en Calchas de Real heeft dus een anderen weg moeten kiezen, die, volgens de aanduidingen van Padvinder de reis verscheidene dagen langer maakt... Tenzij hij zich ook heeft laten vangen en ergens, zooals wij thans, op eenen boom zit...

— Wij zitten hier hoog en droog, zei Daks, en ver van ons geluk...

— Toch veel beter, meende Pil, dan in de rotsen... Desnoods kunt gij hier toch in het water springen.

— En verdrinken!

— Wat toch ver te verkiezen is boven een hongerdood in een rotsenpijp...

— Dat geef ik volmondig toe, sprak de dwerg, maar het eindresultaat is toch hetzelfde...

— In mijne moederstad, zoo luidde de opmerking van Daks, die te paard op een breeden tak zat, zegt men van iemand die geen woonst bezit : hij huist in de Warande op 'nen boom!... Zoo is het nu ook met ons gesteld, maar ongelukkiglijk is het niet in de Warande te Antwerpen...

— Er ligt een kwade hand op onze onderneming, zei Janneken... Wij zullen nooit ons doel bereiken... Ge ziet toch wel dat alles ons tegenaat...

— Spreek zoo niet, want dat is God getergd, meende de dwerg... Wij hebben reeds dingen... hinderpalen overwonnen die niemand zou te boven komen... Er ligt integendeel eene goede... dingen... eene goede hand op ons bedrijf... Een beetje tegenslag is in alle zware... dingen...

— Dat noemt hij een beetje tegenslag, als wij hier hulpeloos te midden van een Oceaan in een boom zitten!

— Ik deel zijn gevoelen, zei de Tijgerkat, en meen dat wij ons niet uit ons lood moeten laten slaan... Wij zitten hier in alle geval beter dan in de Savannen...

— Mogelijk, sprak Daks, maar ik geloof niet dat wij in dezen boom een Braziliaanschen dokter en zijn woning zullen ontdekken of dat er geen soortgelijke Pedro de tweede op een woonschip hier zal voorbijvaren...

— Wij hebben eten en drinken voor eenige dagen en de takken zijn hier breed genoeg om te slapen... Dat is al wat wij noodig hebben om den tijd te vinden om iets te bedenken dat ons uit onzen neteligen toestand kan redden...

— Ik zou toch iets anders verlangen, meende Daks.

— En dat is?

— Een wandelingje doen, hier in het woud...

— Dat kunt ge wel beginnen, zei Quepère, en daartoe hoeft ge slechts van tak tot tak te klauteren en dan wandelt ge nog al omhoog... Ge kunt ons dan daarbij nog laten weten wat gij in den... dingen... in den top rondom u ziet...

— Dat is een gedacht, en Daks begon in de kruin van den boom te stijgen... De talrijke zware takken die in alle richtingen uitgingen maakte het hem gemakkelijk...

De Indiaan klom hem achterna...

Toen zij terug bij hunne gezellen kwamen, zette de roodhuid een bedenkelijk gezicht op.

— Wij zitten feitelijk op een eiland, zoo sprak hij, en nog op geen drie meter afstand van de boomen van een dicht woud, dat zich zoover wij zien kunnen in het water uitstrekt:: Hoe de eerste boomen van dat woud bereikt?... Ik kan de vraag niet beantwoorden, hoe ik ze ook al langs alle kanten heb beschouwd!...

— Wij kunnen toch allen zwemmen, deed Daks opmerken.

— Daar valt niet aan te denken... De strooming is veel te sterk... Wie zich in het water zou wagen, zou medegesleept worden en verdrinken...

— Ik stel voor, sprak Pil, de tafel te dekken en te dineeren... Daarna kunnen wij oorlogsraad houden... Dat wij hieruit komen, dat duldt geen twijfel...

— Ja, al moesten we er uit vallen... Aan alles komt een eind...

— Behalve aan een stuk... dingen... een stuk koord, sprak Quepère.

— Hoedat ?

— Wel, omdat er reeds een... dingen... een eind aan is!

— Vindt gij het hier de plaats en nu het oogenblik om raadsels op te geven! vroeg Pil.

— Waarom niet, antwoordde de dwerg... Als we nu een triestig gelaat zetten en jammeren, dan helpt ons dat geen zier en onze eetlust is er bij bedorven... Ik vind het hier op dezen tak nog zoo slecht niet... Het is hier frisch en als ik naar beneden kijk verbeeld ik mij dat ik aan de... dingen... aan de zee zit... Laat ons moed houden, kerel!...

Zij begonnen te eten en lieten het zich goed smaken, want honger hadden ze en de blijgeestigheid van Queepère had hen wel wat opgewekt...

— Wie zou het kunnen gissen, zei hij, dat de befaamde Queepère y Condaros, die heel de wereld in zijn hand houdt, in Brazilië hopeloos op een boom zit!...

Eensklaps ritselden de bladeren van hun woonplaats en een hard voorwerp trof Daks op het hoofd en rolde naar beneden.

— Het zijn harde vruchten welke deze boom draagt, sprak de detective, omhoog kijkende en met de hand over zijn schedel wrijvend...

— Deze boom heeft geene vruchten, deed de Tijgerkat opmerken, juist op het oogenblik dat de bladeren weder ritselden en eene flesch, die Pil aan den mond zette om een teug te drinken, getroffen werd en aan stukken vloog...

— Ik geloof dat wij ons dicht bij de stad van den grooten tovenaer bevinden, kreet Pil, want dat moet het spel zijn van geesten.

De Tijgerkat was naar het uiteinde van den tak gekropen, zoodat hij den anderen boom kon zien en riep :

— Het zijn apen!...

— Zeg hun dan dat wij van denzelfden... dingen... denzelfden stam zijn, zei Queepère, en ze ons niet moeten doodwerpen... Onder broeders doet men dat toch niet.

Allen waren op een tak vooruitgekomen, om de dieren te zien, die hun nu bestookten met stukken hout en andere harde voorwerpen, maar als zij bemerkten dat zij te doen hadden met den vijand die er sterker uit scheen dan zij en die in getal opdaagde, lieten zij een luid gekrijsch hooren en namen de vlucht, dat wil zeggen dat zij zich verscholen in het gebladerte van den boom...

Dat is zonderling, merkte de Tijgerkat op, want deze apen verblijven niet hun heel leven in dezen boom... Zij moeten dus een weg kennen, om de andere woudreuzen van den overkant te genaken... Kruipt terug naar uwe eerste plaats... Ik wil hier afloeren wat ze doen... Het is misschien voor ons de redding...

Zijne gezellen gehoorzaamden...

De Indiaan verschool zich in de bladeren en toen de apen niemand meer bemerkten, lieten zij zich naar beneden glijden, tot op de onderste takken van den boom, die boven het water uitstaken...

Zij gaven malkeer de hand en het dier dat aan het uiterste einde van een langen en zwaren tak gezeten was, klemde er zich met de achterste handen en den staart aan vast.

Toen gleden de anderen uit den boom, maar als de schakels van een ketting aan malkeer vastgesnoerd, begonnen ze te zwieren, sneller en sneller, tot de onderste aap met staart en pooten een tak aan den overkant kon grijpen en er zich aan vast klampen...

Het dier dat eerst de ketting had vastgehouden, liet nu den tak los en de apen, die nu gevaar liepen al te hard tegen den boom aan den overkant te worden geslingerd, lieten malkeer juist op dat oogenblik ieder afzonderlijk in den boom vliegen, waar zij met staart en handen een tak grepen...

Zij verdwenen in de boomen van het woud, luide kreten slakende...

— Een praktisch middel, zoo overwoog de Tijgerkat, maar ongelukkiglijk bezitten wij slechts twee handen en geen staart!... Toch moeten wij hun voorbeeld volgen, want het is de eenige manier om hier weg te geraken...

Hij dacht eenige oogenblikken na en keek langs alle kanten uit, om na te gaan of er niets te zien was dat hem op een gedachte kon brengen den overtocht te doen gelukken...

Zijn gelaat helderde plotseling op en hij riep :

— Gevonden... Ik heb het gevonden... Komt allen hier, wij zullen in het woud geraken!...

De anderen kwamen niet toegesneld maar toe gekropen...

— Wij moeten, zoo zei de Tijgerkat tot zijne reismakkers, een soort touter maken door middel van de lianen... Het zijn sterke koorden, die een groot gewicht kunnen dragen... Het zal niet gemakkelijk wezen ze met

onze messen door te snijden, maar moeilijk gaat ook en als we er in gelukken zijn we gered...

— Ja, sprak Pil, dan zitten wij op een anderen boom, maar toch nog altijd boven het water...

— Zeker, maar dan kunnen wij wellicht van den eenen tak op den anderen geraken en het woud zal wel ergens op het droge staan...

Met koortsigen haast begon het werk, dat veel inspanning en veel geduld vergde, want de slingerplanten waren zeer taai en het kostte heel wat tijd eer het mes er door was...

Maar het ging toch en eer de avond viel hadden zij een paar lange touwen vervaardigd, die aan de verst uitstekende takken werden vastgeknoopt...

Een stuk tak werd aan de twee andere einden vastgemaakt en de Tijgerkat liet zich naar beneden glijden en ging op den tak zitten...

De anderen spanden boven al hunne macht in, om de lianen-koorden te bewegen en den roodhuid te wiegen, die mede zijn best deed om den schommel te doen werken...

Deze ging sneller en sneller heen en weer en verder en verder naar de overzijde op, toen de Indiaan den sprong waagde en aan den overkant in de slingerplanten bleef hangen...

Hij klauterde er in omhoog en bereikte een breeden tak, waarop hij zich schrijlings neerzette...

— Het groot werk is gedaan, juichte hij... Nu zal het overige van zelf gaan... Blijft maar gerust zitten... Zwier de touter naar hier... Zoo ver mogelijk...

Hij rekte zich op den tak en gelukte er in het stuk tak van den schommel te grijpen... Dan maakte hij een lian los, die hij zich om het lichaam had gewonden, maakte ze vast aan den touter en liet deze laatste naar den overkant zwieren...

— Eén voor één, riep hij... Ga zitten en ik trek u naar hier op...

Het duurde niet lang of het gansche gezelschap zat in den boom aan de overzijde...

— Nu moeten wij onze wandeling beginnen, zei de roodhuid, van tak tot tak... Het is gevaarlijk en ge dient dus goed uit uwe oogen te zien... Ik ken dat spelletje en ge hebt mij maar trouw te volgen en al mijne bewegingen in acht te nemen... Niet vallen, want het water staat onder uw voeten, en het zou niet mogelijk zijn, tusschen al deze slinger-

planten u terug op het droge te helpen...

De tocht door het woud begon en werd onverdrotten voortgezet...

Er viel iets in het water...

— Ik heb het al lang verwacht, zei Pil. Het pak met proviand, dat op mijn rug was gebonden, hinderde mij geweldig en is nu door de takken weggesleurd en naar beneden gestort...

— Dat is spijtig, zei de Tijgerkat, want wij zullen misschien ieder beet voedsel en ieder slok drinken groot noodig hebben... Opgelet dat er niet meer pakjes verloren gaan... Ze zijn hinderlijk, maar geen eten of geen drank zou ons nog meer last kunnen berokkenen.

Hij was er van overtuigd dat Pil, die moeilijk met het pak op den rug voortgeraakte, het had losgemaakt en laten wegglijden...

Zoo geraakten zij, uitgeput door het aanhoudend kruipen van tak tot tak, het zich ophijschen of laten naar beneden zakken, het slingeren als twee takken te ver van elkaar verwijderd waren, aan den zoom van het woud...

Daar wachtte hun eene groote ontgoocheling...

Het was nacht geworden en in den schijnder maan zagen zij eene zee voor hen liggen.

Het woud dat ze in de kruinen der boomen met zooveel moeite doorkruist hadden, bleek ook een eiland te zijn...

Insteede van op een boom te zitten, in het midden van het water, bevonden zij zich in een bosch, verdronken in eene ware zee...

De neerslachtigheid was bij al onze reizigers zeer groot... Ook den Indiaan had zij deze maal te pakken gekregen...

Er was eene doorslaande reden om mistroostig te wezen, want allen hadden de hoop gekoesterd, voortgaande op hetgeen de Tijgerkat gezegd had, dat het woud zou uitloopen op den vasten grond, en nu zagen ze nog meer water hun den weg afsnijden dan zij er tot hertoe hadden ontwaard...

Zij zaten op de zeer breede takken, echte houten vloeren, van een hoogen boom, die half ontworteld over het water neerhing...

Niemand sprak een woord... De ontgoocheling was te hevig...

Eindelijk zei de roodhuid :

— Het is te herbeginnen... Wij moeten weer van boom tot boom naar de andere zijde, maar kunnen den zoom van het woud volgen... Maar vandaag zullen wij er niets

meer aan doen... Wij hebben rust noodig, en, ik vind dezen boom uiterst geschikt om er den nacht door te brengen, na het avondmaal te hebben genuttigd... Hij heeft de noodige breedte om ons uit te strekken, en zijne dikke en dicht bijeenwassende bladeren, doorweefd met slingerplanten, zullen wel beletten dat wij naar beneden tuimelen... Hoe denkt gij hier over?

— Wat zouden wij daarover zoal kunnen zeggen, sprak Daks... Lust om weer eenige uren boomkruiper te worden heb ik volstrekt niet!... Misschien zal ik morgen weer bereid zijn dat bedrijf uit te oefenen...

— Ik denk, zei Queepère, dat de... dingen... de rust ieder welkom zal wezen, en wij morgen vroeg over het voortzetten van onzen boomtocht kunnen praten...

De anderen beaamden dat gezegde en daar zij doodmoe waren duurde het niet lang of, na het proviand te hebben aangesproken, sliepen zij in en droomden wellicht dat ze er beter voorzaten dan zulks in werkelijkheid het geval was...

Tegen den morgen, toen de dag pas was aangebroken en de zon hare eerste stralen met moeite door het dicht gebladerte hunner slaapstede zond, werden allen gewekt door doffe slagen, die den dikken stam van den boom deed zinderen...

Zij kropen recht en toen zij zich rekenschap konden geven wat er met hen gebeurd was en waar zij zich bevonden, werden zij door angst aangegrepen.

Hun eerste gedachte was dat de boom, door hun gewicht en wijl hij reeds gedeeltelijk ontworteld was geworden, losgeraakte en in het water ging vallen.

— Vluchten! riep Daks...

— Neen, zei de Indiaan, wij zijn hier veilig... Het is iets dat van buiten af onzen boom bedreigt en hem doet sidderen, hetgeen echter bewijst dat hij stevig genoeg in den grond zit om niet naar beneden te komen. Ik zal eens gaan zien wat er aan schort...

Hij kroop langs een der takken tot het uiteinde van dezen laatste en liet zich dan langs de neerhangende lianen lager zakken.

— Het is misschien de redding, zoo sprak hij met opgeruimd gelaat tot de beangstigde mannen, want het is een zware boom die weggerukt is geworden en door den stroom naar hier werd gestuwd en, door welke oorzaak weet ik niet, tegen den oever, indien ik

dat hier zoo noemen mag, is gedreven geworden... Hij gaat nu heen en weer met het water mede, een meter terug en dan weer een vooruit en tikt zoo tegen den stam van onze woning... Wij moeten trachten hem hier vast te leggen en dan beproeven of hij ons dragen kan... Gaat dat, dan sturen wij hem de strooming in en laten ons meedrijven, op Gods genade, met de hoop ergens aan te landen, waar wij weder een weg vinden of menschen om ons den weg te wijzen... Wij hebben in alle geval meer kans op dien vlottenden boom ergens te geraken dan op dezen...

Op korten tijd waren eenige slingerplanten doorgesneden en hadden zij sterke koorden...

Zij lieten zich naar beneden glijden en gelukten er in, na vele vruchteloze pogingen, den boom vast te snoeren, zoodat hij nog wel heen en weer dobberde, maar niet meer door het water kon verder gedreven worden...

— Nu moeten we beproeven of de kerel ons dragen kan, als wij er gaan opzitten, zei de Tijgerkat... Wij moeten ons gewicht zoo veel mogelijk verdeelen over de geheele oppervlakte... Ik denk wel dat het gaan zal...

En het ging, toen Daks, de Indiaan en Janneken plaats genomen hadden op den stam, maar als Pil er ook den voet op plaatste, dook de boom onder en kwam heel de vracht in het nat terecht...

Gelukkiglijk was er daar slechts een meter diepte en konden allen weer aan de takken van den neerhangenden woudreus zich vastklampen en zich naar boven werken...

— Wij zullen het varen moeten opgeven, zei Queepère, en weer langs de... dingen... de daken, als ik dat bladerengewelf zoo noemen mag, naar een... dingen... een uitweg moeten op zoek gaan.

— De boom moet een geweldigen storm getart hebben, sprak Daks, want al zijne takken zijn los gerukt geworden, of beter gezegd afgescheurd... Wat een geluk dat wij hier zulk een tempeest niet voor ons part hebben gekregen...

— Neen, deed de roodhuid opmerken, van storm is er geen spraak... De boom is door het water ontworteld geworden en dan met geweld langs de rotsen gevoerd, waartegen de takken werden stukgeslagen en afgerukt... Wie weet hoeveel duizend kilometer hij heeft afgelegd alvorens hier te komen stranden... Als dat woord juist was, dan waren wij gered, want dan zou er hier een strand zijn!...